

Begravning, bisättning och balsamering

av Ole Therkelsen (ur tidskriften Kosmos nr 2011-3)

I kapitel 10 i sin bok "Martinus og den ny verdensmoral" (Borgen 2009) behandlar Ole Therkelsen ämnet "Balsamering i den nya världskulturen". Anpassad till Kosmos återges här ett fylligt utdrag med en lättare bearbetning utförd av författaren.

1. Vem är min nästa?

Begreppet "nästa" är enligt Martinus en platsbeteckning. Det är det väsen som är närmast. De kända medväsendena i vår närhet är växter, djur och människor som lever i den zon eller det område som han kallar "mellankosmos". Det är kanske inte vanligt att räkna våra organ, celler, molekyler, atomer, elektroner o.s.v. som vår nästa. Men det existerar myriader av levande väsen på detta andra område som Martinus kallar "mikrokosmos". Efterhand som man börjar förstå deras närvaro, kommer dessa mikroväsen också gradvist att komma in under begreppet "vår nästa".

Ovanför oss finns det ett tredje område, "makrokosmos" med planeter, solsystem och galaxer, som enligt Martinus också är levande väsen. I makrokosmos är jordklotet den närmaste representant som vi är knutna till. Vi bör behandla jorden med omtanke, inte endast för vår egen skull men också av nästankärlek till jorden, som är ett självständigt levande väsen.

Det hörde inte till Gamla testamentets och Nya testamentets uppgift att upplysa om kärlek till livet i mikrokosmos men det hör till *Tredje testamentets* uppgift. I framtiden kommer det att bli en viktig del av vardagslivet att visa kärlek mot det mikrokosmiska livet. Allt liv har samma betydelse, oavsett om det är stort eller litet. Mikrokosmiska livsenheter har därför i det kosmiska perspektivet lika stor betydelse som mellan- och makrokosmiska livsenheter.

2. Varför avråder Martinus från likbränning?

Vi dör när hjärtat slutar slå. När syreförsörjningen genom blodet upphör dör organen och cellerna samtidigt med oss. Med sin kosmiska förmåga kunde Martinus emellertid iaktta att det i liket ännu finns en astral utstrålning från levande animaliska mikroväsen. När dessa mikroindivider under cellnivå ännu innehåller en "strålförmig materia", är det ett uttryck för medvetande, tankar och viljeföring i den fysiska världen.

Lika grymt som det är att bränna människor levande på bål är det att bränna dessa mikroväsen genom likbränning. Med likbränning överlämnar man ett helt universum åt en våldsam och onaturlig undergång där myriader levande väsen får en fasansfull och smärtsam död. Enligt de kosmiska analyserna är likbränning "en ohygglig våldshandling" (*Bisättning* kap. 9 och 87).

För att bättre kunna föreställa sig förhållandena i mikrokosmos under en likbränning har Martinus utmålade hur vi människor skulle uppleva det om vår makroindivid jorden fattade eld, t.ex. genom en sammanstötning med en främmande himlakropp. Det skulle för människor och djur utlösa skräckscener utan tidigare motstycke innan allt organiskt liv till sist skulle bli uppslukat av en allt omfattande världsbrand. Människor och djur skulle i en vansinnig skräck, som jagade villebråd, störta fram och tillbaka utan någon möjlighet att fly (*Bisättning* kap. 91).

Den vetenskapliga utvecklingen kommer att leda till att man tar större hänsyn till mikroväsendenas liv och man kommer efterhand också att sluta använda vaxljus, talgljus och stearinljus som innehåller animaliska fettämnen (*Bisättning* kap. 81 och 176). Martinus anser att bergolja är helt mineraliserad och man bör därför hellre bränna ljus som är framställda av produkter från den petrokemiska industrin.

3. Ödesmässiga konsekvenser vid misshandel av mikrokosmos

Man bör undvika likbränning – inte endast för mikroindividernas skull – men också för sin egen skull. Enligt ödeslagen är man själv beskyddad i samma grad som man beskyddar andra. Denna individuella grad av beskydd beror helt på ens egen medvetenhetsmässiga struktur och moraliska utvecklingssteg. Om man låter sitt lik brännas, blir konsekvensen, beroende på elektromagnetiska förhållanden i medvetandet eller auran, att man själv inte är beskyddad mot skällningar och eldsvådor i kommande liv. Enligt de kosmiska naturlagarna kommer vi att skörda det öde i makrokosmos som vi har sät i mikrokosmos (*Livets Bog*, band 6 st. 2020, 2116, *Bisättning* kap. 100).

De människor som tar avstånd från likbränning har förmodligen själva i tidigare liv varit utsatta för skällning, eldsvådor och likbränning. Även om de inte kan minnas de tidigare livet, är resultatet av dessa upplevelser ändå inbyggt i deras personlighet så att de naturligt tar avstånd från likbränning.

4. Vanlig begravning eller likbränning?

Även om vanlig begravning är ett mindre ont än likbränning är den emellertid inte en idealisk lösning, ty här överlämnar man också ett helt universum till en våldsam undergång med tillhörande massdråp genom likets förruttelse. Martinus uttalade att förruttelse är något av det simplaste. Men om man skulle välja mellan likbränning och vanlig jordfästning, svarade han: ”Av dessa två nämnda upplösningsformer kommer den vanliga begravningen att vara det minst onda och därför att föredra” (Svar nr 2, *Kontaktbrev* 13.01.1950).

Både likbränning och begravning innebär en tillintetgörande av animaliska mikroväsen och de är bägge högst ofullkomliga företeelser som endast är tillfälliga åtgärder i vår ofärdiga kultur.

Martinus: ”I en kommande högre framtidskultur kommer man därför att i kraft av den långt högre respekt för allt levande man här har, låta varje lik ’bisättas’, vilket vill säga, undergå en process genom vilken stoffets liv får lov att dö ut på ett naturligt sätt. Genom en hermetisk isolering från allt som kan frambringa förruttelse och likaledes från olämplig temperatur och brand, ja från allt som kan frambringa en onaturlig upplösning, kommer man att skapa betingelser för att stoffet eller liket kommer att övergå från sitt animaliska tillstånd till det mineraliska och först här blir hjälpt till upplösning på konstgjord väg” (Svar nr 1, *Kontaktbrev* 13.01.1950).

Många kommer här att invända att det naturliga är att liket ska förgå liksom det gör i naturen. Men Martinus har i detta sammanhang uttalat: ”I framtidens kultursamhälle kastar man inte sitt lik på soptippen” (*Kosmos* 13/14, 1981, sid. 164). Vi är inte längre naturmänniskor, men kulturmänniskor. Det är stor skillnad på *primitiv natur* och *högutvecklad kultur*. Martinus förklarar att man endast har ansvar där man har inflytande. Djuret har inget inflytande på om dess kadaver ruttnar, men människan har inflytande på vad som ska ske med dess lik. Man kan skriva sitt testamente och dokumentera sina begravningsönsknningar, man kan på förhand avtala med en begravningsbyrå om bisättning och balsamering.

5. Vad sker med mikroindividerna i liket efter dödens inträdande?

För att förklara mikroindividernas öde använder Martinus analogier från en värld där vi själva uppträder som mikroindivider. Han skriver bland annat i boken *Bisättning*, att om jordklotet dog så skulle dess jag lämna den fysiska kroppen utan att skapa någon onaturlig död eller särskild förvirring för jordens människor. För jordklotet skulle dödsprocessen upplevas som några ”minuter”, medan det för människorna skulle vara tal om århundraden. De skulle därför få rikligt med tid för att naturligt leva sina liv till slut, varefter de inte mer skulle bli återfödda på denna planet. Kvaliteten på livet i jordklotets lik kommer efterhand att sjunka, livsbetingelserna kommer att bli grövre och mer robusta, varpå lägre, primitiva och robusta väsen kommer att inkarnera i detta livsrum. Till sist upphör betingelserna för allt organiskt liv och jorden har blivit till ett mineraliskt klotlik – precis som månen (*Bisättning* kap. 94).

Liksom jordklotets naturliga undergång eller upplösningsprocess inte förorsakar någon för tidig död, lidande och lemlästning för människan, så kommer människans egen naturliga död och upplösningsprocess heller inte att skapa en abnorm tillvaro för mikroindividerna i liket, skriver Martinus vidare (*Bisättning* kap. 95).

Mikroindividerna kommer helt ostört att leva sina liv vidare fram till en naturlig död, varefter de inte kommer att återfödas i den av jaget lämnade organismen. Det ger plats för inkarnation av gradvis lägre och lägre livsformer i den döda organismen. Det är också en kärleksfull handling att ställa sin själlösa kropp till förfogande som livsrum för dessa lägre livsformer.

Den förruttelse som äger rum i liket på grund av mikroorganismer hör inte till den riktiga mumifierings- eller mineraliseringsprocessen. Förruttelse är faktiskt som en långsam likbränning eftersom liket blir ”förbränt” i mikroorganismernas nedbrytning och ämnesomsättning. Analogt med detta säger vi också att vi i vår ämnesomsättning ”förbränner” så och så många kalorier om dagen. Detta talesätt beror på, att när det vid förbränning av organiskt material är syre (O₂) närvarande, blir slutprodukterna vatten och koldioxid (H₂O och CO₂), precis som vid förbränning av trä och olja.

När bakterierna förökar sig i liket och förtär det, är det, med en bild från vår värld, att jämföra med att jordklotet under sin död drog bort sitt jag, varefter det kommer att bli invaderat av grymma odjur, rovödlor och dinosaurer som skulle gå lös på människor och djur för att äta upp dem utan att de skulle kunna försvara sig eller fly.

6. Mumifiering är den idealiska lösningen

Martinus förklarar att när döden inträder drar jaget ut sin ”strålformiga” materia ur den fysiska organismen (*Livets Bog*, band 2, st. 595). Därefter startar en nedbrytning av liket, varvid den animaliska materien gradvis blir omvandlad till mineralmateria. När denna mineraliseringsprocess försiggår på naturligt sätt utan bakteriell förruttelse, kommer denna totala mumifiering enligt Martinus att inträffa inom loppet av en period på 20–40 år. Mineraliska materier eller mineraliska livsenheter kan inte känna smärta då de inte har någon livsupplevelse på

det fysiska planet och det är också orsaken till att de förefaller oss vara döda. Det enda som kan brännas utan att skapa konflikt med livslagen är mineralisk materia och mineraliserad organisk materia som t.ex. kol och bergolja.

Den idealiska bisättningen i naturen är ”mumifiering”. När man i naturen kan finna välbevarade lik eller mumier, hänger det samman med att förruttnelsebakterierna har blivit hämmade i sin förökning, vilket kan ske under särskilda förhållanden med torka, kyla, salt, syra o.s.v.

När de gamla egyptierna balsamerade, försökte de att hindra bakterier och svamp från att tränga in från de yttre ytorna genom behandling med oljor, harts, salt och liknande. De avlägsnade mag- och tarmsystemet, som ju är en ren bakteriebomb som exploderar när döden inträder. Olika urplockade organdelar kunde bevaras i krukor med lösningar eller oljor som också hindrade bakterieväxt.

Förutsatt att vi inte har vissa infektionssjukdomar, t.ex. blodförgiftning, har vi endast bakterier på de yttre ytorna: hud, slemhinnor, matsmältningskanalen och luftvägar. Matsmältningskanalen är också att betrakta som en yttre yta, då den går som ett rör från munnen till ändtarmsöppningen. I tjocktarmen finns det särskilt många bakterier och idén med balsamering är att inaktivera bakterierna och hindra dem från att föröka sig och invadera de inre delarna av organismen med en snabb förruttnelse som följd. Detta problem känner man också till på fiskebåtarna långt från land, där man redan till sjöss måste sprätta upp fisken och avlägsna mage och tarm för att de inte ska börja ruttna innan man når hamn.

För att uppnå en mumifieringsprocess utan förruttnelse måste bakterierna stoppas eller avlägsnas. Genom uppgrävning av lik i förbindelse med rättssaker i USA, har det konstaterats att flera veckor gamla lik fortfarande kunde vara mycket välbevarade, om personen ifråga hade haft en antibiotikabehandling just före döden.

I Danmark tillåter lagen emellertid inte användning av antibiotika vid balsamering. Av fruktan för att det ska uppstå resistent bakterier är man mycket restriktiv mot bruket av antibiotika.

7. Balsamering med formalin

Formalin är en förtunnad lösning av formaldehyd i vatten. Formalin räknas normalt inte som ett antibiotikum, men utifrån den synvinkeln att det stoppar bakterieväxt i liket, skulle man gott kunna kalla det ett mycket kraftigt bredspektrumantibiotikum. Formaldehyd är en mycket reaktionsbenägen liten organisk molekyl med formeln HCHO som har det internationella namnet *metanal*.

Vid balsamering pumpas ca 10 liter förtunnad formalin in i blodådrorna så att det kan fördela sig i liket via blodomloppssystemet. Ett lik kan därför med svårighet balsameras efter dissektion.

Här vill man kanske invända att det är kärlekslöst att dräpa eller stoppa bakterierna med formalin. Men det är ett mindre ont att stoppa tillväxten av de lågt stående bakterierna på de yttre ytorna än att låta myriader av högutvecklade, animaliska livsenheter i de inre delarna få en våldsam död genom förruttnelse.

Efter balsameringen ska liket hållas hermetiskt avskilt från omgivningen, t.ex. i en hopplödd zinkkista eller hopsvetsad solid plastsäck. I Danmark är det dock inte tillåtet att begrava plastsäckar i jorden. Även om det finns fuktighet i liket, kommer en rad organiska sönderfallsprocesser ändå att fortskrida och efter många år kommer något saltvatten att skiljas ut och efterlämna en mineraliserad mumie utan animaliskt liv. Efter 20–40 år kommer liket att vara helt mineraliserat, varefter det gott kan begravas. Balsamering och en tid i mausoleer är således inte något hinder för att materia i liket åter kan komma över till naturens kretslopp.

8. Är det inte fråga om konstgjord förlängning av livet genom balsamering?

Genom balsamering upprätthålls de naturliga betingelserna för ett fortsatt liv i liket. Det är inte fråga om konstgjord förlängning av livet för mikroväsendena, de undgår endast en onaturlig förkortning av livet genom förruttnelse. De animaliska livsenheterna är nämligen friska och krya, och, liksom vi människor helst inte vill bli ihjälslagna i förtid genom våldsamma katastrofer då jordklotet dör, och därför är filosofin den att dessa mikroväsen också gärna skall ha lov att leva sina liv till ett naturligt slut.

9. Är inte formalin mycket giftigt?

Formaldehyd är ett mycket reaktivt organiskt ämne – även i förtunnad form som i formalin. Det är just därför som det kan hindra att bakterierna tränger in och växer i liket. Formaldehyd är giftigt för levande organismer, organ och celler men inte för döda. Under cellnivå är de flesta molekyltyper helt oberörda av formaldehyd. Formaldehyd reagerar inte med de två stora ämnesgrupperna kolhydrater och fettämnen, det lägger sig nästan enbart intill fria aminogrunder som bl.a. finns här och där i proteiner. Men genom denna addition till de fria aminogrunderna är det inte tal om att molekylerna bryts ned, splittras eller förbränns, det är snarare tal om att det skapas en skyddande hinna eller struktur. Behandling med formalin är mer skonsam än de våldsamma processer som sker vid likbränning och förruttnelse, varvid i stort sett alla molekyler blir ”dräpta” eller destruerade genom sönderdelning till vatten, koldioxid, ammoniak, metan, svavelväte och andra små molekyler.

Det är förståeligt att många rent känslomässigt reagerar starkt mot att bli balsamerade. Men alla organ och celler är redan döda före behandlingen med formalin och de upplever därför inget lidande i detta sammanhang. Skulle det kanske vara mer tilltalande att tänka på ruttna, stinkande, veckogamla lik än på välbevarade

anatomiska preparat i formalin? I anatomiska studiesalar och zoologiska museer används också sprit för att bevara preparaten, men principen är densamma, formalin och sprit verkar desinficerande. Man kan ju fråga sig om danskarna inte skulle vara mer positivt inställda till balsamering om de kom att ligga i sprit i stället för formalin?

10. Förhållandet mellan jaget och den själlösa kroppen

Titeln på kap. 170 i *Bisättning* är "Jagets förhållande till sin själlösa fysiska kropp eller liket". Här skriver Martinus att liket normalt uppfattas som en slags ovidkommande materia, som man bara ska göra sig av med. Men liket är i verkligheten inte ett lik, för det rymmer en stor kraftkoncentration p.g.a. de levande mikroindividerna. Även om den döde är helt frigjord och genom den begynnande nedbrytningen upplever liket som en yttre värld, finns det ännu varma känslor för den kropp som har gett vederbörande så många upplevelser både i medgång och motgång och i sorg och glädje. Den döde är därför inte oberörd av vad som sker med liket. Några döda kan genom en speciell form av klärvoajans direkt följa med i vad som sker med liket, men även om de flesta döda inte direkt kan följa med i vad som sker på det fysiska planet, kan de alla genom mikro världens samlade astrala eller överfysiska liv indirekt följa varje process som sker i liket (*Bisättning* kap. 170).

Man är således inte färdig med sin fysiska kropp när man dör. Det finns ännu en särskild kärleksförbindelse eller sympatisk förbindelse mellan jaget och kroppen. Liksom vid likbränning, kommer man efter döden också att uppleva en skärseldspina på det andliga planet genom att uppleva att sin kära kropp blir skadad eller börjar ruttna.

Om man skänker sitt lik till vetenskapen måste man vara uppmärksam på att efter en dissektion på sjukhus och universitet blir likresterna sända till förbränning. Detta att skänka sitt lik till vetenskapen är således i sista hand liktydigt med likbränning.

11. Är balsamering med formalin framtidens lösning?

Idag är balsamering med formalin den bästa lösningen, men i framtiden kommer man att finna metoder som bättre kan leva upp till Martinus analyser. Men den balsamering som idag företas med formalin kommer fortsatt att stå långt över den vanliga begravningen och likbränningen. Formalin ger mikroväsendena i liket en stor hjälp, ty utan denna balsamering skulle de totalt gå i upplösning.

Hur framtidens lösning blir vet vi inte. Kanske kommer man att använda en slags tarmsköljning, antibiotika eller bestrålning, kanske en slags healing, tankekraft eller pyramidkraft. I framtiden kommer det att forskas om det och det kommer att byggas särskilda balsameringsanstalter.

Metoder som frysning, snabb intorkning eller frystorkning kommer på ett brutalt sätt att drabba de animaliska mikroindividerna mycket snabbt och sådana metoder kommer inte alls i fråga i det nya världssamhället här på vår planet.

Martinus: "I 'världsstaten' kommer det naturligtvis inte alls att finnas någon som helst laglig praxis för likbränning. Ja, inte ens balsamering kommer att vara tillåten. Man kommer då – med den exakta kunskap man har om mikroindividerna i liket – att sörja för att de får all den naturliga hjälp och det stöd som kan erbjudas dem här från det materiella planet, samtidigt som man också vet att beskydda allt det levande i närheten av liket från förruttnelseprocessens påverkan. Man kommer att genom hermetiskt tillslutna kistor fullständigt isolera liken från all yttre omgivning. Och liksom man nu har urnlunder, kommer man i världsstaten att på vissa bestämda, lämpliga platser ha stora kisthallar eller 'gemensamhetsmausoleer' där kistorna, försedda med namn och data, sätts in och bevaras till angenäm anblick för de efterlevande, anhöriga och besökande" (*Bisättning* kap. 198).

12. Vilken form av bisättning kan rekommenderas?

Under frågestunden efter mina föredrag får jag ofta frågan om vad jag skulle rekommendera när det gäller bisättning. Först och främst ska man göra det man själv anser och känner är riktigt, man ska inte göra något därför att Martinus säger si eller så. Man måste själv tänka och fatta sina egna beslut. Även om läkaren säger att man får svarta lungor av att röka, måste man själv bestämma om man ska röka eller inte. Martinus är inte auktoritär, han visar endast livets lagar och konsekvenserna av våra handlingar. Vi är helt fria att göra våra egna erfarenheter och upptäckter. *Livets Bog* är inte en dogmatik, utan en handbok eller en hjälp till förståelse av livet och självständigt tänkande.

Det finns normalt tre alternativ att välja mellan: likbränning, begravning och balsamering, och om man frågade mig, skulle jag inte tveka, jag skulle avgjort föredra balsamering med formalin som står högt över likbränning och vanlig begravning.

13. Martinus önskemål om sin egen bisättning

Martinus sörjde för att det upprättades ett dokument med hans bisättningsönskemål. Han önskade att bli bisatt på ett sätt som så mycket som möjligt var i överensstämmelse med hans egna analyser. Han önskade först och främst undvika likbränning och begravning. Han ville ha sin kropp balsamerad med formalin och nedlagd i en metallkista innesluten i en ekträkista. Han önskade vidare att slippa obduktion eller att bli använd som

organdonator. Till sist önskade han att kistan inte skulle grävas ner utan placeras synlig på en öppen gravplats som gärna skulle vara anlagd i närheten av Villa Rosenberg i Klint vid Nykøbing Sj. (*Kosmos* nr 13–14/1981).

Martinus önskade inte något för sig själv som han inte önskade för andra. Då han hela sitt liv undvek persondyrkan, förstår man att hans önskan om att bli balsamerad och placerad i mausoleum inte var uttryck för någon dragning mot persondyrkan. Genom denna form av bisättning önskade han visa ett gott exempel vad gäller kärleken till mikrokosmos. Liksom alla hans böcker, symboler och föredrag, hörde hans balsamering och bisättning också till hans verk och mission som världslärare.

Martinus: ”Inte i något annat skriftligt material i världen har det öppnats sådana möjligheter till studium av *'mikroindividerna'* som just i böckerna *'Den idealiska födan'* och *'Bisättning'*. Inte i någon annan lära, upplysning eller vetenskap har *'mikroindividernas'* roll som fundamentet för vår egen skaparförmåga, hälsa och livsglädje blivit så ingående beskriven och begrundad. Inte i någon annan förkunnelse har dessa små väsens liv och tillvaro framträtt så uppenbart för oss och visat sig vara så analoga med vårt eget väsen, med vår egen tillvaro, visat att de liksom vi är *'skapade till Guds avbild'*” (*Bisättning* kap. 182).

Sedan 1986 har Martinus kista stått i ett mausoleum på Frederiksbergs äldre kyrkogård, Frederiksberg Alle 63–65 (Se ”Martinus Erindringer” och *Kosmos* nr 4/1986).

14. Martinus bisättning i Tivolis konsertsal

Genom annonser i tidningarna blev det kungjort att alla som var intresserade kunde delta i Martinus bisättning i Tivolis konsertsal den 29 mars 1981. Vid denna festliga högtid, där den flaggtäckta ekkistan stod på konsertsalens scen, var det musik, uppläsning och flera tal. Det var inte någon sorg högtid, det var en ljusets fest präglad av glädje och tacksamhet gentemot denna *evighetens profet och den eviga världsbilden*. Tillsammans med 1400 kosmologiintresserade vänner deltog jag själv i denna högtid och kände att den helt levde upp till rubriken i *Bisättning* kap. 161:

”Framtidens begravning eller jordafärd kommer inte att bli en sorg högtid utan en glädje- och tacksägelsefest för livets eviga existens.”

”Martinus og den ny verdensmoral”, ISBN 978-87-21-03510-5, Borgens Forlag, utgiven 21 sept 2009. Boken kan köpas här: www.varldsbild.se/länk_till_boken. Se också: www.oletherkelsen.dk.

Översättning: Gunnar Lundberg